

Duhovnik je opravil svoj posel, podelil je umirajoči sv. popotnico in sv. poslednje olje. Še jedenkrat je poživila notranja radost obličje bolnici, ki je s tresočim glasom obema starčkoma šepetala: »Hvala Vama!«

Samson se je bridko jokal.

Duhovnik pa je molil: »Loči se, krščanska duša!« Kmalu potem se je preselila v večno domovje.

Prvi sneg je pal v odprto gomilo in na krsto mlade plesalke. Na lesenem križu pa se bere: »Božje cvetke povsod cvetó.«

—va.

Zakasnela cvetka.

Oj, cvetka mala, drobna,
Oj, nežna cvetka, ti!
Kako, da zdaj pod jesen
Iz zemlje vzknila si?

Po dolih in bregovih
Že davno sestre vse
Odcvele so zaspale,
Le ti samevaš še.

Vetrovi, sape mrzle
Brijó ostro, močno —
Ah, cvetka, drobna cvetka
Ti piši tebe stró.

Zakaj, zakaj pod jesen
Iz zemlje vzknila si?
Oj, cvetka mala, drobna,
Oj, nežna cvetka, ti!

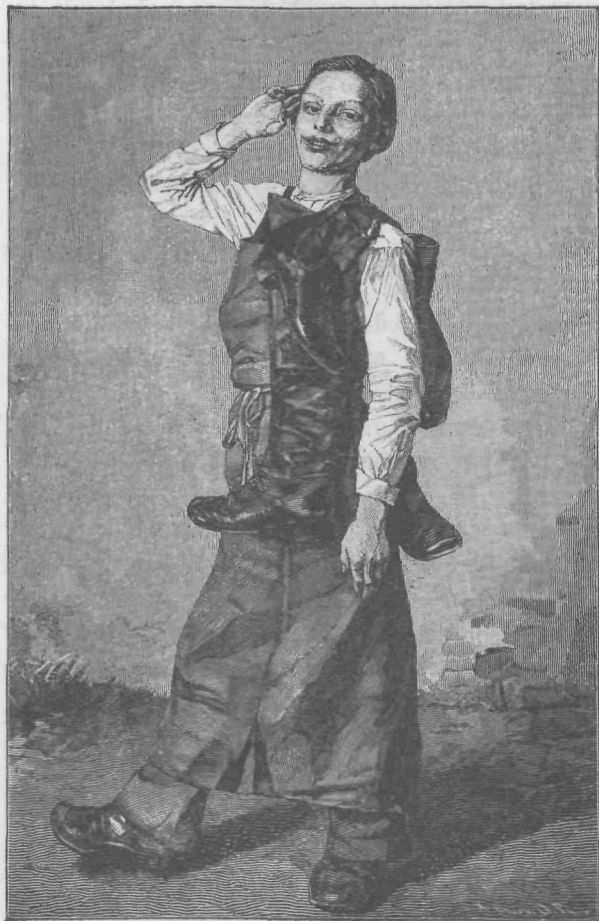
Božidar Hojnikov.

Čevljarjev učenec.

Kako tu zunaj je svetlo,
Kako nad mano solnce sijje,
Kako pod njim lahko se diha!
Ljudje hité po ulici
Oblečeni lepo, umiti,
Smehljajo se in govorijo
Mehko, prijazno, kakor da
Najeli so se baš pečenke.
Vsem vidi se, da dobro se
Godi jim, in da so vsi srečni.
Le mi v podzemski čumnati,
Tam v tisti kleti, črni jami,
Le mi smo zapuščeni kot
Jetniki, niti solnce k nam ne
Posije skozi zakajeno
In tisto prašno okence.
A kaj? Sedaj sem prost in srečen,
Po ulici kot ptiček žvižgam,
Da me le mojster je poslal
Po mestu. Uh, nevihta danes
Se name zopet je ulila!

Na stolcu je trinožnem mojster
Sedel in dogotavljal čevlje,
A jaz sem zibal bolno dete
Pa pel in žvižgal, kar sem mogel,
Da malo revče potolažim,
A drlo se je vedno hujše.
Kot ris me izpod zaprašenih
Naočnikov je mojster gledal,
Da plašno sem se v stran odmikal.
Tam v kotu, kjer po steni voda
Curlja kot iz studenca, hromi
Se mojstrov sinček je igral
In stregel vodo, delal malin,
Veselo vzkliknil je očetu:
»O ata, glejte, glejte, že vrté se
Kolesca, le pšenice še
Mi dajte, da nameljem moke,
In mama spečejo naj kruha!«
Molčé je mojster vbadal dalje
Še bolj srdito gledal name.

Oglasi se še hčerka mala,
 Ki stala je pod okencem
 In gledala, kako je pajek
 Razpenjal mreže in lovil
 Brenčече muhe za kosilo,
 „Poglejte, oče, pajka tukaj,
 Kakó je srečen, ker ni lačen
 Oh, jaz pa sem tako že lačna.“
 Čevljar je tudi zdaj še molčal.
 Otrok pa v zibki še glasneje
 Zajoče in neznansko vpije.
 Očeta bôl in jeza zmaga
 In name zareži: „Kaj delaš,
 Ti ščene potepeno? Ziblji!“
 Iz čevlja vzame brž kopito
 In vrže vame je srdito,
 Kopito v zibelko odskoči
 In pade detetu na glavo.
 Kot besen plane kvišku mojster,
 Zavpije in v lasé mi seže.
 Iz kuhinje njegova žena
 Priteče, ko ropot zasliši:
 „Le daj ga, paglavca, imela
 V predalu tri sem suhe skorje,
 Pa ni jih več, da jih ukuham
 Bolehnemu otroku v zibki.
 In kdo jih je ukradel? On!“
 „Ná, nesi v mesto čevlje, teci!“
 Nad mano mojster zarohni,
 Z nogó me brčne skozi vrata,
 In jaz ves blažen se oddahnem.

St. pl. Orlovič.

Bučani.

(Šaljivka. — L. Črnej.)

Bučani so bili zviti ljudje, pa svojeglavni so tudi bili: njih svojeglavnost je slovela v deveto vas.

V podgorske Buče je držala le jedna cesta, ob kateri je šumljal bister potok; na drugi strani je bila skalnata stena.

Nekoč se prigodi, da se odlomi kos skale in pade na cesto. Prižvižga si Burjač, trešči z nogo ob kamen in se zvali v prah.

Vstane počasi, ogleda si skalo in brišoč si lice z rokavom mrmra: »Ko bi le vedel, kdo je to semkaj zvalil, jaz bi mu že dal!« V krepčilo svojim besedam skrči pest, zagrozi se v zrak in odide, ne da bi videl soseda Krivca, ki se pelje s svojim kljusetom iz mesta. — Ko pride Krivec do kamena, zmaje z glavó in misli: »Ta ničvrednež mi ga je na pot nastavil.« »Pa tu prek še stopi moj konj«, reče polglasno in udari po živinčetu.